

Paskasta pontikkaa, kusesta konjakkia

Muutettuani 90-luvun alkupuolella Perniöön olen vuosittain käynyt katsomassa Kirakan. Se on tuntunut vähän kuin kansalaisvelvollisuudelta. Muut kesäteatterivierailut ovat jääneet satunnaisiksi. Kesäteatterihomma on vähän si o so, josta kuntien kulttuuritoimijat ole oikein piitanneet. Tällainen tilanne taisi vallita Perniössäkin.

Kesäteatterintekijöiden suurin ongelma taitaa piillä näytelmän valinnassa. Jos valitsee vaikka Tšehovin Kirsikkapuiston tai Molièren Luulosairaahan, joutuu nurkkaan. Harrastelijoiden esitystä verrataan armotta laitosteattereiden esityksiin, joissa päätoimiset ammattilaiset panevat parastaan. Vertailun tulos on selvä ja masentava.

Jos taas valitsee perushömppää kuten Valtosta tai Agapetusta, todetaan ykskantaan, että eihän tämä mitään teatteria ole, ei juonta, ei alkua, ei loppua, harmitonta lavakomiikkaa vain. Kirakan tämänvuotinen Pontikkapisnes roiskaisi kuin ison pisteen iin päällä tässä sarjassa.

Täytyy tunnustaa, etten ollut kuullutkaan Raimo Suurosesta ennen Kirakkaa. Kuukkeli paljastaa, että kyseessä on taitava pitkän linjan muusikko, käsikirjoittaja ja lavakoomikko, joka elättää itsensä omalla työllään ja mitä ilmeisimmin ilman taiteilija-apurahoja.

Tekijän taustaa tutkailtuaan ymmärtää Pontikkapisnestä paremmin. Siihen ei ole yritettykään luoda juonta. Ei siis tarinaa, joka ottaisi pauloihinsa. Tarina, juoni, käsikirjoitus on kaiken teatterin, elokuvan ja oopperankin juju. Ja vaikka hyvä tarina olisi kokijalle ennestään tuttu, silti se vie kuin ensimmäisellä kerralla.

Pontikkapisneksen ennakkajutuissa kerrottiin, että käsikirjoituksesta oli poistettu rutosti kiroilua. Eihän kiroilussa sinänsä mitään pahaa ole. Jos lyö vasaralla sormeensa tai rähmiä ratkaisevan iskulyönnin verkkoon, ei siinä auta kuin kunnan ärräpää anatomisilla mausteilla höystettynä. Mutta jos lavakomiikan ainoana generaattorina toimii kiroilu, niin köyhää on.

No, olihan siinä pisniksessä aika mukaviakin pätkiä. Täysi katsomo saatiin hörähtelemään oikeissa paikoissa. Jouko Paajanen hoiti hommansa hienosti. Hänestä kuullaan vielä tällä saralla.

Esityksen ehdottomaksi kliimaksi nousi kuitenkin Paula Lehtisen autokauppias. Olen nähnyt tämän mainion salolaisen näyttelijän mitä erilaisimmissa rooleissa, tangolaulajasta autohujariin, ja kaikki toimii. Vau!

Olen aikaisemmissakin jutuissani ihailut Kirakan teatterin rakennelmia ja ympäristöä. Miljöö on mitä mainioin. Maanomistajalle pitäisi suoda suitsutusta ja myöntää mitaleita siitä, että luovuttaa näin hienon paikan rahvaan tallattavaksi.

Kirakan käsiohjelma on perinteisesti näyttänyt kuin vessapareille kopioidulta kyhäelmältä. Nyt lehdykkä oli painoteknisesti kunnollinen. Näyttelijät esiteltiin mukavin kuvin. Käsiohjelman pääkirjoitus eli johtoteksti jäi kuitenkin aikamoiseksi mambo jamboksi. Sitä piti tavata pariin kertaan, jotta pääsi jyvälle. Näin tärkeä teksti pitää ehdottomasti toimittaa.

Kyllähän se siitä, mutta haikein mielin jäin taas kaipaamaan Kirakan ehdotonta ykkösnäytelmää, Perhoshiirulia ja Jyrki Nurmea!

pajen